

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Under udgivelsen af Øieblikket : 1855-07-10

Citation: Kierkegaard, Søren: "Under udgivelsen af Øieblikket : 1855-07-10", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2010 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-p551-txt-shoot-n578.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

P551:578

At elske Gud

eller

at elske den Stygge.

10 Juli 55.

Ved alt Christeligt staaer der, naar det da skal fastholdes som det er i det n: T:, et betænkeligt NB, som bevirker, at, hvis dette NB. skal blive staaende, flye omtrent Alle. »Christenhedens« Kunst har bestaaet og bestaaer i, under Navn af at Xstd. er perfectibel at faae alle disse NB. bort. Saa er nemlig Xstd. blevet Vrøvl; og nu gaaer den »som Guds Ord i Studenten«, nu faae vi Millioner Xstne og Præste-Næringsveien florerer.

At elske den Stygge – ja, ganske rigtigt. Thi naar jeg er (og det er jeg jo) Kjød og Blod, et sandseligt Væsen, en Dyre-Skabning, saa er »Aand« det Frygteligste for mig, frygteligt som Døden, og det at elske Aand det Frygteligste af Alt. Saaledes forstaaer Xstd. det ogsaa, den lærer at det at elske Gud er: at døe, at afdøe, af alle Qvaler den kvalfuldste – salig Den, som ikke forarges.

Derfor var det ogsaa, at i Tider, hvor det dog nogenledes blev gjort Alvor af det med Xstd, derfor var det, at De, der dog saaledes gjorde nogenledes Alvor dermed, at de som Gjenstand for deres stadige Betragtning brugte: et Dødningehoved. Vistnok kan man ikke sige at Aand ligner et Dødningehoved, thi Aanden ligner ingen sandselig Gjenstand. Men et Dødningehoved var dog det meest betegnende Sindbillede.

* *

I »Christenhed« anderledes! Dødningehovedet – ih, bevares, der er Intet, man omhyggeligere undflyer, endnu omhyggeligere end man gjorde det i Hedenskab, end Alt hvad der minder om Døden. Nei, Dødningehovedet, denne besynderlige Pynt paa et

a , begge naturligviis sandeXstne,

Værelse, sees aldrig mere. Paa den ene Piedestal seer man nu en nøgen Venus, paa den anden den korsfæstede Frelser – en ung Dame og en speculativ Præst^a disputerer med hinanden om, hvilke Former der ere de skønneste.

I Christenhed foredrages under Navn af Xstd, at det at elske Gud er [at] udfylde sit Liv, sin Tid, sin Tanke med at tragte efter det Jordiske, at takke Gud hvis det lykkes, at bede ham, at det maa lykkes. Dette vil sige, at elske Gud er at elske: den Smukke. Derfor flourer ogsaa i Xsthd, hvad den saa igjen er stolt af og kalder Xstd^s nyeste Udfoldelse og skønneste Blomst: det christelige Familie-Liv. Fortræffeligt! Det nye Testamentes Xstd. har nemlig afgjort Forkjerlighed for eenlig Stand – og dog er just Familie-Livet blevet Culminationen.

Det Hele er naturligviis en Løgn; og for saavidt muligt at forhindre, at da Ingen falder paa, at det skulde være en Løgn, er der truffet den hensigtsmæssige Foranstaltning, at Præsten aflægger Eed paa det nye Testamente.